

Chương 3

Cả người Ngân Hách ướt sũng nhưng vẫn kiên nhẫn đứng đợi. Hồi lâu sau, chúng tôi cuối cùng cũng đón được xe. Vừa ngồi lên xe, tôi cởi áo khoác Ngân Hách để lên đùi anh ta, Ngân Hách không nói gì.

Thật ra, biểu hiện của anh ta làm tôi kinh ngạc. Tôi cho rằng nếu tôi có lạnh run, anh ta cũng sẽ vớt tôi vào tủ lạnh mà bỏ đi. Thật không ngờ, lại có tình thần trách nhiệm như vậy. Tôi có hơi động lòng, nhưng cho dù thế nào, tôi cũng không thể tha thứ.

Về đến nhà, tôi tắm rửa, thay quần áo. Quần áo khô ráo mềm mại làm tâm trạng tôi đỡ hơn nhiều.

Reng reng... chủ nhân nghe điện thoại...?

“Alô, xin chào.”

“Ai đấy?”

Không hiện số điện thoại gọi đến à? Chỉ có thể là Thái Nguyên đại nhân vừa đẹp trai, vừa vĩ đại, vừa tàn nhẫn của Huệ Bân nhếch nhác này thôi.

“Bảo tớ gác máy phải không? Biết rồi.”

“Không, không, đợi đã!”

“Bắt đầu từ chiều hôm nay, tớ sắp bị cậu hành hạ phải không?”

“Này, hôm nay ngay cả tớ cậu cũng đuổi đi, thật là!”

“Thật là thế nào? Thế nào?”

Dù sao, Thái Nguyên cũng không phải học cùng trường. Tú Nhi, Thái Nguyên và tôi, ba đứa là thanh mai trúc mã. Cho nên, về tính nết tôi, họ rõ như lòng bàn tay, tôi cũng không bận tâm nhiều. Thái Nguyên cũng biết, một khi tôi nổi giận thì sẽ trở thành như thế nào.

“Thật là... cậu rất đẹp...”

“Tầm thường! Cậu gọi điện cho tớ làm gì?”

“À, phải rồi, tớ đã điều tra Đơn Nhất Phái...”

Lúc đầu, những lời Thái Nguyên nói, tôi nghe bên tai này thì lọt qua tai kia bay đi mất.

Nhưng vừa nghe thấy “Đơn Nhất Phái”, tôi lập tức vênh tai lên.

“Tớ nhờ chú điều tra tên cầm đầu và tổ chức Đơn Nhất Phái. Tớ luôn cảm thấy không có liên quan gì với mẹ cậu.”

“Thế hình xăm trên cánh tay tớ nhìn thấy là gì?”

Về bọn côn đồ giết mẹ, tôi chỉ nhớ một điểm. Đó là hình xăm cây thánh giá trên cánh tay, chỉ nhớ điểm này.

“Tổ chức Đơn Nhất Phái cũng có hình xăm thống nhất, nhưng không phải hình thánh giá như cậu nói mà là hình chữ X.”

“Hừ...”

“Đừng nên thất vọng, tớ sẽ điều tra lại. Tuy tớ là Thái Nguyên vừa đẹp trai, vừa vĩ đại, vừa tàn nhẫn không xứng đôi với cậu...”

“Lúc nói chuyện điện thoại với hạng người như cậu, những lời muốn nói với hạng người như cậu, những lời muốn nói với cậu chỉ có một câu: tiếc tiền điện thoại quá!”

“Này, nhưng mà... Cậu không thể từ bỏ à? Hôm qua, lúc về cùng tớ, Tú Nhi rất lo cho cậu. Nghe nói, mấy ngày gần đây cậu hay đi sinh sự ở khắp nơi nhiều hơn. Tớ biết, cậu là người con gái khỏe nhất trong số những người tớ quen. Nhưng, tớ luôn cảm thấy cậu mạo hiểm quá.”

“...”

“...”

“Này...” Tôi nói

“Hả?”

“Lúc cậu nằm mơ có khóc không?”

“Hử? Hỏi chuyện này làm gì? Nằm mơ sao phải khóc chứ?”

“Bỗng nhiên thức dậy, tớ phát hiện mình khóc. Mỗi lúc như thế, tớ muốn phát điên lên được. Thấy trong lòng buồn bực và tim mình đau buốt, tớ biết mình nằm mơ thấy mẹ.”

“...”

“Nghĩ đến mẹ...khi ngủ tớ cũng khóc...”

“...”

“cho nên không thể tha thứ, nỗi nhớ 10 năm nay đã kết thành mối hận trong tim tớ. Tớ biết không thể bỏ qua.”

“Huệ Bân... thôi được, tớ sao có thể thuyết phục được cậu. Tớ chỉ khuyên cậu đừng tổn hại mình, đừng tự đào mồ chôn mình.”

“Biết rồi, đừng lo.”

“Ừ, còn nữa...”

Thái Nguyên nói với giọng chậm.

“Cậu cũng là con gái, thái độ đừng cứng cõi thế. Ừm... gọi một tiếng anh Thái Nguyên, nũng nịu một chút...”

“Đồ khốn, muốn bị đánh mấy cái.”

“Không biết cậu đánh mấy cái. Dù sao bị cậu đánh, tớ sẽ chết chắc. Cậu ngày nào cũng mang theo nắm đấm à? Thật là sao quả tạ!”

“Này!”

“Lại nổi cáu rồi, cậu nóng cứ như lửa vậy.”

Thái Nguyên ỷ không đứng trước mặt tôi, lại muốn chọc giận tôi?

“Này, gác máy đi. Nói chuyện điện thoại một lúc với cậu như vậy, tớ cũng giận mình lắm rồi. Lần sau gặp.”

“Bạn, chúc cậu một ngày vui vẻ!”

Cạch!

Chưa nghe tôi nói hết, hắn đã gác máy rồi.

“Khốn kiếp, tớ sẽ cắt sạch tóc trên đầu cậu!”

“Cắt sạch cái gì?”

“Hử! Cậu đến lúc nào?”

Ngân Hách dựa vào cửa phòng tôi, tay bung đĩa trái cây.

“Từ lúc nào đó.”

“Từ lúc nào dựa vào cửa phòng tôi!”

“Không biết.”

“Tại sao lại không biết, cậu! Lúc nào...không, cậu cầm gì thế?”

“Không biết.”

Trái với giọng điệu vội vàng của tôi, Ngân Hách vừa chậm rãi ăn trái cây, vừa cuối đầu nhìn tôi.

“Này! Tại sao chưa được cho phép, cậu lại dựa cửa phòng con gai nghe trộm người ta nói chuyện!”

Tôi vừa nói xong, Ngân Hách hình khấp phòng tôi hỏi: “Con gái đâu?”

“Đồ... tôi! Là tôi!”

“Ha ha, vậy à?”

“Tên nhóc này...”

“Coi như không nghe thấy gì cả.”

Lửa giận ngút trời hoá ra là thế, cảm giác hàng vạn sợi tóc dựng đứng lên. Ôi, da đầu tôi...

Hắn đi đến phòng khách. Lúc tôi nhìn thấy đĩa trái cây mà hắn đang ăn, tôi suýt chửi thề.

“Đồ...Hừ...trái cây đâu hết rồi? Trái cây của tôi? Cậu ăn hết?”

Ngân Hách lấy nĩa xăm vào miếng táo và nói với tôi thế này: “Xem ra rất ngon”. Tôi lại gằn, giật cái nĩa. “được, tôi ăn, nhất định rất ngon.”

Tôi mỉm cười. Ngân Hách có lẽ vì bị tôi dành mất miếng ăn nên nổi giận, giọng nói chậm xuống: “Hoá ra cậu còn có cái nghề ăn trộm. Thế này mới là ăn trộm!”

Ngân Hách thò tay ra, giật lại cái nĩa.

“Này, tôi cũng ăn một miếng.” Tôi vừa nói vừa lao vào cắn, nhưng cắn giấu cánh tay dài ngoằn ra sau lưng. Tôi cách cắn cái bàn. Để dành lại cái nĩa, tôi không nản lòng. Lúc Ngân Hách đứng dậy tránh, tôi nhân cơ hội này, nắm kéo cắn. Kết quả, tôi trượt chân ngã xuống.

Con chóng mặt trôi qua, tôi mở mắt nhìn: người tóc đen có lông mi dài, có làn da trắng, có sống mũi thẳng này là ai?

“Cậu nhìn gì thế?”

“Trước mặt tôi, ở khoảng cách gần đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở là mặt của Ngân Hách. Tôi lo chỉ cần tôi khẽ động dậy, môi sẽ chạm vào cắn, cho nên, không dám trả lời. Tôi vẫn ngỡ ngàng, cứng đờ.

“Lẽ nào chết cứng rồi?” tên này nhìn thấy vẻ mặt tôi rất khôi hài, liền toét miệng cười, sau đó, dang tay ôm chặt eo tôi.

“Ồ...”

“Ha ha ha!”

Ngân Hách thấy phản ứng của tôi thì cười haha, vẫn ôm chặt tôi. Lúc này, lí trí tôi bắt đầu vùng dậy, để thoát ra, tôi cố hết sức. “Này...này, này...”

“Huê Bân, cậu Ngân Hách, ăn trái cây xong chưa, đem cái đĩa... Ôi !”

Tuyệt diệu, không đúng lúc chút nào! Dì lấy cái đĩa, đúng lúc gặp chúng tôi đang làm cảnh khó coi này. Dì nhìn thấy chúng tôi thì luống cuống quay đi...

Dì, tại sao đi đỏ mặt? Chúng con là học sinh mà?

Dì ngại ngần vân vân tạp đề nói: “Thật ngại quá, làm thế nào bây giờ, trẻ ... trẻ chút nữa thì hay quá.”

Cái gì...”trẻ chút nữa thì hay quá”, cái gì chứ?!

Dì vội vàng chạy xuống.

Tay Ngân Hách cuối cùng cũng thả tôi ra.

“Này, đều tại cậu!”

“Chuyện gì?”

Ngân Hách vẫn thản nhiên như không có gì. Hắn chậm rãi nhặt từ trong góc ra ngoài nỗ gây nên chuyện này, là miếng táo, đặt lên đĩa.

Chỉ có mình tôi cuống cuống, bối rối thế sao?

“Tại sao cậu bỗng nhiên ôm hông tôi? Không, lúc tôi bảo cậu đưa miếng táo, nếu cậu ngoan ngoãn đưa cho tôi thì tốt rồi.”

“Tại sao tôi phải đưa cho cậu?”

“Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ?”

“Lại trở thành bộ dạng lúc nãy rồi.”

“Tên khốn, đừng nhìn tôi với vẻ mặt thiên hạ thái bình đó được không? Cậu cũng phải lo chút xíu chứ. Dì nhất định hiểu làm rồi! Làm sao đây?”

“Phải đó, làm thế nào nhỉ?”

“Lẽ nào đây là thái độ lo lắng à?”

Ngân Hách miệng nói lo lắng, nhưng vẻ mặt dửng dưng, chẳng hề động lòng. Hắn ngả người nằm xuống ghế, hành động đó làm cơn giận của tôi bốc lên cao.

“Này, tôi cảnh cáo cậu. Sau này, cậu nên ngoan ngoãn tuân thủ việc gì nên làm, việc gì không nên làm theo ý muốn của tôi. Không, tôi bảo cậu thế nào thì cậu làm như thế ấy. Nếu cậu làm những việc mà không phải tôi bảo làm thì cậu chết chắc!”

“Phải dùng hết sức à?”

“Sử dụng toàn bộ sở trường của cậu. Tóm lại, sau này tôi bảo cậu làm gì thì cậu làm đấy!”

“Cũng được.”

Ngân Hách đi vào phòng hắn.

Hôm sau, khi mặt trời đã lên cao, tôi vẫn còn ngồi bó gối ở bàn ăn. Không thể chịu được ánh mắt không tự nhiên của dì, khuôn mặt dì như bị ngọn lửa cháy ngàn ngút làm cho đỏ lên. Bất luận thế nào, dì cũng không dám nhìn thẳng vào tôi.

“Dì, bố con đâu?”

“Đi... đi làm rồi.”

Lại còn nói lấp nữa... Lúc nướng mực cũng nướng cả tóc sao? Chỉ có một đêm, tóc dì xoắn đến thế. Không biết trong cái đầu bị bao bọc xung quanh bởi nhiều lọn tóc xoắn như thế đang nghĩ gì?

Tôi miễn cưỡng bỏ hai chân xuống để đi đến trường, thời gian còn sớm. Thế là, tôi có thể vẫn ung dung bước đi, lẻo đẻo bên cạnh là Ngân Hách.

“Bất luận thế nào cũng phải mau chóng xoá bỏ sự hiểu lầm chết người đó của dì.” Tôi nói.

“Tự mình làm đi.” Hấn đáp.

“Này, không phải ai làm mà cả hai cùng chứ?”

“Tại sao?”

Đồ khôn, đều tại trò đùa ác của người mới làm ra nông nỗi này. Lại hỏi “tại sao”?

Mọi người đang bước đi trên đường. Bỗng nhiên, tôi cảm nhận được những ánh mắt xung quanh. Quay nhìn tứ phía, những người nhìn tôi và Ngân Hách không ít, nói chính xác, số người nhìn chúng tôi nhiều không đếm xuể. Tóm lại rất nhiều. Trong đó, các nữ sinh khối lớp dưới cũng đông đảo. Cái gì thế, tình huống khó xử này?

“Đầu óc viển vông.” Ngân Hách nói.

“Muốn chết hả?”

“Tớ bảo cậu rồi mà? Đừng cố chấp thế, cậu cũng đồng ý phải không? Suy nghĩ viển vông...” trên mặt Ngân Hách, vẻ bướng bỉnh quấy phá không chỉ hiện rõ mà còn quá thật tràn lan. Tên đáng chết này, nhét hấn vào bao gạo, đem vút xuống biển cũng còn thấy tiếc cái bao. Chôn sông người mới hả dạ.

“Ta muốn chôn sống người!”

“Này, nói thế nào? Với sức của con gái thì việc này không thể.”

“...”

“... Tuyệt đối không thể, tớ thấy cậu vậy đấy.”

Tôi xin cậu! Có thể đừng nhìn tôi với vẻ mặt nghiêm túc và nói những lời tàn nhẫn như thế được không? Nhưng theo tôi thấy thì hấn rất chân thực. Tôi phớt lờ lời nói và vẻ mặt hấn mà cố tỏ ra bình thường.

Việc đầu tiên là phải hoá giải hiểu lầm của Dì, sau đó là cố gắng đuổi tên này đi!

Không biết từ lúc nào Ngân Hách im lặng, không nói câu nào và đứng sát bên tôi, sau đó, hấn bước theo tôi.

“Hạ Ngân Hách, tóm lại, nhiệm vụ của ta hôm nay là hoá giải hiểu lầm của dì, tiếp theo là cố hết sức đuổi người đi!”

“Cả hai việc đều phải gắng sức. Muốn bắt cá hai tay, hai tay phải cứng cỏi.”

“Bây giờ, tôi không phải nói chuyện nhà người ta! Cậu hãy vênh tai lên, chú ý lắng nghe được không?”

“Sắp đến trường rồi.”

“Phải, sắp đến trường rồi. Này, không được đánh trống lảng.”

“Sao lần nào cũng bị tôi chuyển qua chuyện khác hết vậy?”

Quả thật, tôi cũng thấy lạ. Tại sao tôi dễ bị người khác lôi vào chủ đề của họ vậy chứ?

“Này, cậu biết không? Hôm nay phải hoá giải hiểu lầm của đi, biết chưa?”

“Học về tôi phải ngủ một chút.”

“Này, biết chưa hả?”

“Không biết.”

“Này! Sao có thể thế được. Tên nhóc này không gọi tôi bằng chị? Chuyện này tôi đã nể mặt cậu rồi. Này, nếu không muốn giúp tôi, thì phải gọi tôi bằng chị.”

“Tôi gọi bạn được không?”

“Bạn? Gọi chị!”

Thình lình, Ngân Hách cởi cà vạt của tôi, chớp mắt, hấn đã giật qua rồi. “sau khi tinh thần cậu trở lại bình thường rồi thì đến lớp tôi đòi lại cái này.”

“Này...cậu ... cậu!”

Tôi hoa chân múa tay kêu âm ỉ: “Cà vạt... tài tháo cà vạt xem ra không chỉ làm một, hai lần! Cậu rút cuộc làm bao nhiêu nữ sinh phải khóc rồi?”

Nghe tôi nói, phản ứng đầu tiên của hấn là cười ha ha, tiếp theo, trả lời tôi:

“Đại tỉ à, tôi cũng đang đi học mà.”

“Hả? A...hóa ra là thế, trả cà vạt lại cho tôi!”

“Tôi chẳng phải đã nói là sau khi tinh thần cậu bình thường lại rồi thì đến lớp tôi lấy lại cà vạt sao?”

Nói rồi, hấn bắt đầu chạy. Gì thế? Sao lại ấu trĩ, vô liêm sỉ, tức cười thế?

Tôi nhìn hằm hằm tên chạy trước mặt và hét lớn: “Này! Trả cho tôi! Trả đây!” tiếng hét của tôi vang dội nguyên một quận. Tên này, nếu bị tôi tóm được thì chỉ có con đường chết! Nhất định phải đập nát ngón tay người trước.

Hấn chạy với bước không nhanh lắm, nhưng chân hấn quá sức dài nên khoảng cách ngày một xa. Cho nên, tôi vì cố hết sức vận động hai chân chạy tới trước, sắp bị chuột rút rồi.

“Đưa đây, đưa đây! Nếu không có cà vạt, tôi có thể bị “Cầu” hiệu phó đánh chết! Hôm nay “Cầu” hiệu phó trực ban! A... Tôi bắt được rồi!”

Tôi nắm chặt lấy hấn và cười khoan khoái. Không ngờ, có cái gì đó vỗ vỗ vai? Khó khăn lắm mới tóm được mồi ngon, là ai đang chạm đến tinh thần tôi?

“Đây rốt cuộc là ai đây? Chẳng phải Lý Huệ Bân, người gặp tôi mấy hôm trước khi trèo tường sao?”

Hôm nay thật không may mắn. Bắt đầu từ sự hiểu lầm của dì, rồi đến “Cẩu” hiệu phó đứng trước mặt tôi!

Tim tôi đập liên hồi, bỏ hết những gì không vui trong lòng mà quay lại nhìn Ngân Hách. Mặt hấn lộ vẻ đùa cợt, cả một màu đen tối trước mặt tôi.

“Thầy... thầy...”

“A ha! Lại không có cà vạt.” “Cẩu” hiệu phó nói.

“Thầy, chuyện là... chuyện là...”

“Lý Huệ Bân lớp 4 khối 12 phải không? Tôi nhớ mặt em rồi. Đi!”

“Thầy!”

Tiếng kêu oan của tôi vang khắp trường. Nhưng “Cẩu” hiệu phó chẳng đả động gì đến. Không chỉ la mắng, “Cẩu” hiệu phó còn phạt tôi rất nghiêm khắc.

“Bắt đầu từ hôm nay, em phải dọn dẹp nhà vệ sinh lầu 1 dãy phía tây một tuần lễ!”

“Cẩu” hiệu phó quay đi. Tôi biết mình không còn hy vọng gì nữa, đành phải nuốt cơn giận vào lòng, bước đi, miệng câm như hén. Sau đó, tôi cắn chặt môi dưới và đi qua sân tập.

Lúc sắp bước vào lớp, Ngân Hách nắm chặt vai tôi và xoay tôi đứng đối mặt với hấn.

“Đồ khốn kiếp!” tôi gào lên.

“Giận rồi à?”

“Khốn kiếp! Cậu là tên mà trước khi ném xuống địa ngục phải cho nổ tung bộ não thì mới hả dạ! Thật là, trong 19 năm qua, lần đầu tiên tôi gặp phải người kỳ lạ cổ quái như cậu. Vì là lần đầu tiên, nên tôi không biết nên đối phó với cậu như thế nào! Cậu như thế còn gọi là bảo vệ sao? Bảo vệ suốt một ngày mà không làm việc gì, lại hành hạ con ông chủ mình như thế à? Cậu điên rồi phải không? Cậu phải nhận mấy cú đấm của tôi thì mới trở lại bình thường? Chọn đi chứ? Ở đâu lại có người khốn nạn như thế? Ta tức đến chết là không thể đánh chết người!”

“Nói xong chưa?”

“Chưa! Chưa nói xong! Hôm nay, tôi cảnh cáo cậu, về nhà, nếu cậu không thể hóa giải sự hiểu lầm của dì, thì không com canh gì cả! Cậu nên chuẩn bị không có gì bỏ vào miệng cả. Đồ khốn, biết chưa? Lập tức trở về giải thích với dì cho tôi!”

Ngân Hách cứ mỉm cười. Đợi tôi nói xong rồi, hấn đặt cà vạt tôi vào tay tôi: “Hai đứa mình bị người ta hiểu lầm thành quan hệ như thế, cậu nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng. Tính cậu như thế, tên con trai nào dám lại gần cậu chứ?”

9 giờ 10 phút tối, học sinh lục đục rời khỏi lầu học. Chính lúc này, tiếng hét xé toạc đường chân trời của một nữ sinh vang dội cả dãy lầu phía tây.

“Á! Mùi này, tôi thật chịu không nổi!”

Tay xách thùng nước, không ai khác, chính là tôi. Mùi trong nhà vệ sinh tầng một của dãy phía tây đủ để giết chết một thiếu nữ 19 tuổi. Không dọn, về nhà? Không thể được! Còn dọn ư, thật cảm thấy có thể bị mùi này làm cho chết ngạt. Bình thường, khi tan học tôi liền về nhà tập thể dực đến 11 giờ, hôm nay, vì một cái cà vạt mà rơi vào tình cảnh này? Quy luật sống của tôi đều bị chiếc cà vạt phá hỏng rồi. Nếu cứ tiếp tục thế này, tôi bị mùi này làm cho không thể vận động nổi. Xem ra, “câu” hiệu phó không phải không suy nghĩ đã giao cho tôi nhiệm vụ này.

"Huệ Bân... Huệ Bân..."

Bên đó phát ra tiếng của “nữ quý” gọi tôi, người thỉnh linh thờ đầu ra là Tú Nhi.

“Sao không giật mình? Lúc này, tớ đi đến mà không có tiếng động nào, không phải chuyện tức cười sao?”

“Tớ sợ gì chứ?”

“Cũng phải. Trước mặt cậu, nếu ma nói một câu Hello? Cậu chắc chắn sẽ trả lời: Chào Bạn?”

“Cậu biết rồi thì sau này đừng giở trò đùa, không có kết quả đâu. Phải rồi, cậu không học giờ tự học à?”

“Sao lại không? Là tớ lạng lẽ trốn ra! Ủa? Mình cậu thôi à? Bảo vệ của cậu đâu? Tớ đến thăm anh chàng bảo vệ của cậu. Huh u... anh chàng bảo vệ có thể sưởi ấm tâm hồn cô nữ sinh lớp 12 đang mệt lả đâu rồi?”

“À...không có, đi đâu rồi nhỉ?”

“Không biết à? Tiếc quá, làm sao đây, tớ rất muốn gặp cậu ấy.”

“Nó sẽ không muốn gặp cậu đâu.”

“Này! Cậu thật không biết cậu ta ở đâu sao?”

“Ừ, không biết.”

“Này, nhưng ở đây... Ôi! Cái mùi này không phải đùa đâu. Hôm nay, bọn chúng rút cuộc ăn gì thế, nhà vệ sinh lại có mùi này? Này! Cậu xịt thêm chút nước lau sàn đi!”

“Xịt rồi ai rửa đây?”

“Lau ở đây chưa? Thật chịu không nổi. Ưm... Đây là dawy của học sinh lớp 10 phải không? Cũng phải. Cơ thể đang phát triển mà. Ăn nhiều, bài tiết nhiều, quá đáng thật. Ọe!” Tú Nhi đứng bên cạnh cứ liên tục nôn ọe. Nha đầu này, vốn dĩ tôi đã cố chịu đựng, nó còn đứng bên cạnh nôn ọe gì chứ? Tớ sẽ nhốt cậu trong nhà vệ sinh này!

“Này, để rác qua một bên rồi đi thôi.”

“Cầu” hiệu phó sẽ đánh tớ chết.”

“Này, cậu đã từng tuổi này rồi, thà bị đánh chết còn hơn chết ngạt ở đây.”

“Cũng có lý.”

“Này, bắt đầu ngay đi.”

“Được, cậu giúp tớ đi.”

“Điên à? Không được! Quần áo sẽ dính mùi này.”

Thật muốn lấy thùng nước nhét miệng cậu ta lại.

Tôi đá rác qua một bên rồi chạy ra khỏi nhà vệ sinh, cho dù bị thầy “cầu” đánh chết, cũng không muốn hành hạ mũi mình nữa. Tôi đã chịu đựng đến mức không thể chịu được nữa, đầu tôi kêu o o. Tôi không khó khăn, bỏ lại được Tú Nhi ở đằng sau và vội vàng chạy đến cổng trường.

Cái tên mọi ngày đeo sát bên cạnh tôi không có ở đây. Tôi cảm thấy như bỏ quên cái gì vậy, giống như mất cái gì vậy. Thật kỳ lạ, lúc tôi đang muốn nhanh chóng về nhà.

“Bạn ơi! Bạn... cái này bạn xem cái này!” Không được mấy giây sau khi câu nói này lọt vào tai tôi, cùng với tiếng thở phò phò, có một nữ sinh đụng phải vai tôi và chạy đi mất. Bạn đã gặp chuyện xui xẻo thế này chưa? Một câu xin lỗi cũng chả có?

Nhìn một hồi lâu theo hướng cô gái biến mất, tôi chợt quay lại và thấy có “cái gì” đó chắn ngay trước mắt. Hóa ra là Ngân Hách, anh ta đang cầm phong bì màu hồng phấn.

“Này, cậu đi đâu thế!”

Thật ra cũng không có lý do gì quan tâm đến vấn đề này, cũng không phải nhớ hấn, nhưng tôi cũng không biết tại sao lại hỏi Ngân Hách. Nếu đổi lại người khác, nghe tôi lớn tiếng như thế, anh ta chắc chắn sẽ nhíu mày hoặc trả lời bằng giọng điệu phiền chán. Nhưng biểu hiện của tên cổ quái ở nhà chúng tôi quả thật khác với người bình thường.

“Tất nhiên là đợi ở đây rồi.”

“Ồ, thế à.. A... cô đó tỏ tình với cậu phải không? Hóa ra nhân vật chính trong tình yêu của bạn nữ lúc này là cậu à? Cho tôi xem, cho tôi xem đi!”

“Xem đi.”

Hả? Chẳng thèm từ chối gì cả, hấn lại đưa cho tôi. Có thể lấy xem dễ dàng vậy, tôi cảm thấy hơi lạ. “Này, thứ này đưa tôi xem cũng có quan hệ gì chứ?”

“Cậu bảo muốn xem mà?”

“Phải, cho tôi xem thì tôi xem, không cho xem thì không xem.”

“Trong cặp còn nhiều, cậu cầm luôn đi được không?”

“Không cần. Đủ rồi, lá thư này đủ rồi.”

Tôi mở thư tình mà hấn nhận được. Đập vào mắt tôi là từng nét từng nét chữ con gái được nắn nót viết rất cẩn thận. Tôi xem sơ qua, nội dung đại khái là: hấn mới chuyển đến trường này, số lần gặp nhau không nhiều, nhưng mỗi lần nhìn thấy hấn thì tim đập loạn xạ, hình bóng hấn luôn hiện lên trong tâm trí. Từ nội dung trong thư có thể thấy, tên nhóc này không chỉ ở khối 11 mà ở cả khối lớp 10 cũng rất thích hấn...

“Ha ha... Máy đưa này không biết bộ mặt thật của cậu, biết rồi chắc sẽ quay ngoắt 360 độ.”

“Phiền chết được, cậu nói với bọn họ đi.”

“Này điên à? Chúng ta chẳng phải đã thỏa thuận rồi sao? Ở trường thì làm như không quen biết nhau.”

“Nhưng thông tin liên quan đến cậu tôi rõ như lòng bàn tay.”

“Có phải cậu đặt camera trong cặp tôi không?”

“.....”

Ngân Hách im lặng nhìn tôi, ánh mắt hấn lộ vẻ bất đắc dĩ. Tôi nhìn chăm chăm vào bức thư tình màu hồng, nói thầm: “Tôi chưa lần nào nhận được bức thư kiểu như thế này... À! Có!”

“Chắc là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng trong đời.”

“Tên khốn, mới gần đây thôi.”

“Một tháng trước?”

“Không phải, hai năm trước.”

“Vậy mà bảo là gần đây à? Theo như cậu nói, năm Cao Câu Lệ, Tân La, Bách Tế thời Tam

Quốc cũng là năm ngoái à?”

“Cậu đang nói gì thế! Dù sao, thằng nhóc đó tôi rất ghét, nó là em họ Tú Nhi. Mọi người đều nói nó rất đáng yêu. Nhưng tôi không thích nó chút nào, hình như nhỏ hơn tôi hai tuổi thì phải? Bây giờ có lẽ học lớp 10 rồi. Tôi quả thật

rất chán nó, nó lại tặng tôi tấm thiệp vào lễ Noel, trong thiệp viết những lời đại loại như: chúng ta quen nhau đi. Lúc đó, tôi lớp 10, nó lớp 8. Tôi có thể thích tên nhóc nhỏ hơn tôi hai tuổi sao? Hơn nữa, “bach mã hoàng tử” trong lòng tôi phải là người mạnh mẽ.”

“Người mạnh mẽ?”

“À, tức là có thể bảo vệ bản thân và không gây phiền toái cho tôi. Đó chính là bach mã hoàng tử của tôi. Hay, cho dù thế nào, đó cũng là lần đầu tiên tôi nhận được thư tình. Nhưng không ngờ, tâm trạng tôi không vui. Bởi vì là em họ Tú Nhi nên không thể cắt đứt sự qua lại. Nhưng bỗng một ngày nọ, nó đi du học. Đáng sợ là, lúc sau cùng, nó nói: Em sẽ trở về đón chị! Nghĩ đến mà nổi da gà.”

“Một kỉ niệm đẹp tầm tàm.”

“Kỉ niệm gì. Nay, nhớ đến chuyện này là tôi lạnh cả sống lưng. Nhưng sau tên nhóc đó... người tôi ghét nhất là cậu!”

“Tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Bởi vì tôi đã nhận trước tiền lương 7 tháng rồi, đã nhận tất cả rồi.”

“Cái gì?”

“Đuổi tôi đi cũng chẳng sao, là các người chịu thiệt thòi. Tôi không phải hạng người nhận tiền rồi không làm việc, cho nên, đang chăm chỉ hoàn thành nhiệm vụ. Nếu đuổi việc tôi, thế thì tôi cầu cũng chẳng được.”

“Thật không? Có thật đã nhận hết rồi không?”

“Ừ, tôi cho cậu xem sổ tiết kiệm nhé?”

Thất bại ê chề, tôi nghe như đất trời sụp đổ. Cái tên đáng bị băm vằm trăm mảnh.

Tôi vốn định hôm nay thuyết phục dì, ngày mai sẽ triển khai kế hoạch đuổi hẳn ra khỏi cửa. Tại sao lại như thế? Bố đã trả tiền lương 7 tháng cho người này! Hôm nay quả thật là một ngày cực kỳ xui xẻo. ông trời làm khó tôi cũng không đến nỗi như thế đâu? Ôi, tôi phải về nhà ngủ một giấc.

“Cuộc sống con người thường không được như ý mình.”

“Cho dù trên thế gian này không còn người nào, tôi cũng không muốn anh an ủi tôi, Hạ Ngân Hách!”

“Cuối cùng cũng bắt đầu lễ độ rồi.”

Thật là, nói chuyện với tên này thì sẽ uể oải rã rời, thương tích đầy mình. Nói thế nào nhỉ? Hẳn luôn đưa chủ đề theo hướng nhắm nhí, hoang đường. Tôi cứng họng, thở dài mà lê bước về nhà.

Tôi muốn ngủ. Tôi muốn chìm vào trong giấc mộng, muốn quên hết những buồn phiền.

“Bố, dì, con về rồi. Con lên lầu ngủ đây.”

“Chị!”

Chắc là vì tôi mệt quá, quá buồn ngủ? Tên nhóc đó hiện đang ở Mỹ mà?

“Chị, em về nước rồi!”

Tôi từ từ ngẩng đầu lên. Tên nhóc đó hiện lên trước mặt, tôi suýt ngời bệt xuống đất mà khóc. Tên nhóc đứng trước mặt chẳng phải chính là em họ Tú Nhi sao? Tên này hai năm trước đã tỏ tình với tôi, rồi sau đó biến mất dạng.

Hắn ôm chầm lấy tôi: “Em thật sự rất...rất...nhớ chị!”

“Rót.... cuộc, tại sao lại đến... đây?”

“Em không nói gì với chị Tú Nhi mà đi thẳng đến đây. Em nhớ chị quá!”

Thánh thần ơi! Tôi buồn ngủ quá nên mới chạy nhanh về nhà. Người ở trên trời đã nhìn thấy rõ, lẽ nào Ngài lại ban một hình phạt tàn khốc như thế cho linh hồn đáng thương này sao?

“Ha ha, xem ra Thành Huân nhớ con đến nỗi không ngủ được.” Bố tôi nhìn thấy cuộc gặp gỡ không mong đợi của con gái lại cười ha ha? Ngân Hách dường như cũng không quan tâm lắm, đi vào phòng.

“Chị, tên đó là ai? Cái tên như cây cột điện đó?”

“Không biết, không biết! Lát nữa nói tiếp đi, đợi chị định thần lại đã.”

Tôi không màng cởi cặp sách ra, mang luôn nó đi vào bếp rót một ly đầy nước, sau đó, uống ừng ực. Dì lặng lẽ đến bên tôi, nhìn xung quanh một lượt rồi nói nhỏ vào tai tôi:

“Huệ Bân à, theo dì thấy thì Ngân Hách được hơn. Gánh vác thiên hạ, không phụ nghĩa tào khang! Sao có thể bỏ một người chồng tốt như thế chứ!”

Trời đất! Lại còn thế nữa?